

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 805/00-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. novembra 2000 predbežne prerokoval podnet V. Š., bytom T., zastúpeného advokátom JUDr. T. S., T., na začatie konania vo veci porušenia ústavného práva na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania a diskriminácii v zamestnaní podľa čl. 36 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky konaním a rozhodnutím Okresného súdu v Trnave sp. zn. 15C 90/97 a Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6 Co 106/99 a takto

r o z h o d o l :

Podnet V. Š. o d m i e t a z dôvodu svojej nepríslušnosti na prerokovanie veci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 7. augusta 2000 doručené podanie V. Š., bytom T., (ďalej len „navrhovateľ“) označené ako „Podnet na začatie konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky“ podľa čl. 130 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorým žiada, aby

ústavný súd prijal jeho podnet na ďalšie konanie, aby jeho podnetu vyhovel a v náleze vyslovil, že konaním a rozhodnutím Okresného súdu v Trnave a Krajského súdu v Trnave došlo k porušeniu jeho ústavného práva na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania a diskriminácii v zamestnaní upraveného v čl. 36 písm. b) ústavy. K podnetu bolo priložené plnomocenstvo pre advokáta JUDr. T. S., T., na zastupovanie navrhovateľa pred ústavným súdom.

Navrhovateľov podnet smeroval proti konaniu a rozhodnutiu Okresného súdu v Trnave z 3. júla 1997 sp. zn. 15 C 90/97, ktorým Okresný súd v Trnave zamietol návrh navrhovateľa o určenie, že rozviazanie pracovného pomeru výpoveďou z 2. septembra 1996 podľa § 46 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce zo strany jeho zamestnávateľa Skloplastu, š. p., Trnava je neplatné, a konaniu a rozhodnutiu Krajského súdu v Trnave zo 14. júla 1999 sp. zn. 6 Co 106/99, ktorým rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a tento sa stal právoplatným 2. februára 2000. Vo svojom podaní navrhovateľ tvrdil, že konaním a rozhodnutím Okresného súdu v Trnave a Krajského súdu v Trnave bolo porušené jeho ústavné právo na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania a diskriminácii v zamestnaní, nakoľko sudy nepostupovali dôsledne v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a Zákonníka práce, pričom v tomto prípade je podľa navrhovateľa porušenie zákonnosti súčasne aj porušením ústavnosti; odvoláva sa pritom na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 23/96 z 22. apríla 1997.

II.

Pri predbežnom prerokovaní každého podania ústavný súd skúma jeho zákonom predpísané náležitosti upravené v § 20 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ako aj to, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 cit. zákona.

Podnet navrhovateľa spĺňal všetky náležitosti uvedené v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ako aj podmienku povinného právneho zastúpenia ustanoveného v § 20 ods. 2 cit. zákona. Predpokladom prijatia podnetu na predbežnom prerokovaní je vylúčenie dôvodov na jeho odmietnutie uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Obsahom podnetu navrhovateľa je nespokojnosť s konaniami a rozhodnutiami prvostupňového a druhostupňového súdu. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že ústavný súd vo svojej judikatúre (I. ÚS 52/98) už vyslovil, že ústavný súd a všeobecné súdy sú dve samostatné zložky súdnej moci. Táto samostatnosť sa prejavuje tým, že každá z nich má ústavou a zákonmi vymedzenú právomoc, ktorú vykonáva samostatne a bez spoluúčasti druhej zložky.

Podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu tento „nie je oprávnený na preskúmanie a rozhodnutie postupu alebo rozhodovania všeobecného súdu. Nemá tiež právomoc na konanie o podnete, ktorým sa žiada vysloviť, že právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu došlo k porušeniu základného práva fyzickej alebo právnickej osoby, pokiaľ by vysloveniu takéhoto porušenia malo predchádzať hodnotenie zákonnosti postupu alebo rozhodnutie všeobecného súdu“ (I. ÚS 6/97), čoho sa navrhovateľ vo svojom podnete dožaduje. Ústavný súd už totižto vyslovil, že nie je v jeho právomoci sa bližšie zaoberať zákonnosťou postupu všeobecného súdu (I. ÚS 36/99, I. ÚS 37/99). Rovnako ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej (I. ÚS 38/97).

Medzi tie skutočnosti, ktoré ústavný súd skúma pri predbežnom prerokovaní každého podania v rámci § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, patrí aj príslušnosť ústavného súdu na jeho prerokovanie.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti je podľa čl. 130 ods. 3 ústavy oprávnený konať o podnete, obsahom ktorého je namietanie

porušenia práv fyzických a právnických osôb, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd.

Navrhovateľ tvrdí, že konaním a rozhodnutím prvostupňového a druhostupňového súdu došlo k porušeniu zákonnosti, a tým aj k porušeniu ústavnosti. Poukazoval pritom na nevyhovenie jeho námietkam voči vykonaným dôkazom v konaní a namietal dôslednosť postupu súdov podľa Občianskeho súdneho poriadku a Zákonníka práce.

Ústavný súd je oprávnený posúdiť dodržanie ústavnoprocených princípov (čl. 46 až 50 ústavy) všeobecnými súdmi, ktoré však navrhovateľ nenamietal. Takto vymedzená právomoc ústavného súdu však nemá za následok vznik oprávnenia a povinnosti hodnotiť právne názory všeobecných súdov, ku ktorým tieto súdy dospeli na základe výkladu a uplatňovania zákonov (podobne aj I. ÚS 21/98), ako to bolo v prípade pracovnoprávneho sporu navrhovateľa.

Podstata podania navrhovateľa smerovala k návrhu na vyslovenie porušenia jeho ústavného práva upraveného v čl. 36 písm. b) ústavy, ktorým je ochrana proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania a diskriminácii v zamestnaní. Ochranu tomuto ústavnému právu poskytujú všeobecné súdy, ktoré sú príslušné rozhodovať spory zamestnancov a ich zamestnávateľov týkajúce sa pracovnoprávnych vecí, vrátane sporu o neplatnosť výpovede, ktorý bol aj predmetom konania Okresného súdu v Trnave a Krajského súdu v Trnave a ktorý vznikol medzi navrhovateľom a jeho zamestnávateľom Skloplast, š. p., Trnava, a nie ústavný súd. Absencia príslušnosti ústavného súdu je prekážkou prijatia podnetu na ďalšie konanie.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd dospel k záveru, že nie je príslušný konať o podnete navrhovateľa a podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o odmietnutí podnetu z dôvodu svojej nepríslušnosti.

Ak sa navrhovateľ opiera o doterajšiu judikatúru ústavného súdu (II. ÚS 23/96: „Porušenie zákonnosti je súčasne porušením ústavnosti v prípade, ak má za následok v priamej príčinnej súvislosti porušenie konkrétneho ústavného článku“), treba v tejto súvislosti uviesť, že toto rozhodnutie ústavného súdu vo veci samej ústavný súd rešpektuje a uplatňuje vo svojej rozhodovacej činnosti v prípadoch, v ktorých je príslušný konať.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. novembra 2000